

İNSANLAR
diyorum

Edebiyat Dergisi
Tek Sayı

OLRIC

SENİ

SEN

YAPAN

**ÖZELLİKLERİ
SEVERLER
SONRA**

Onu

senden

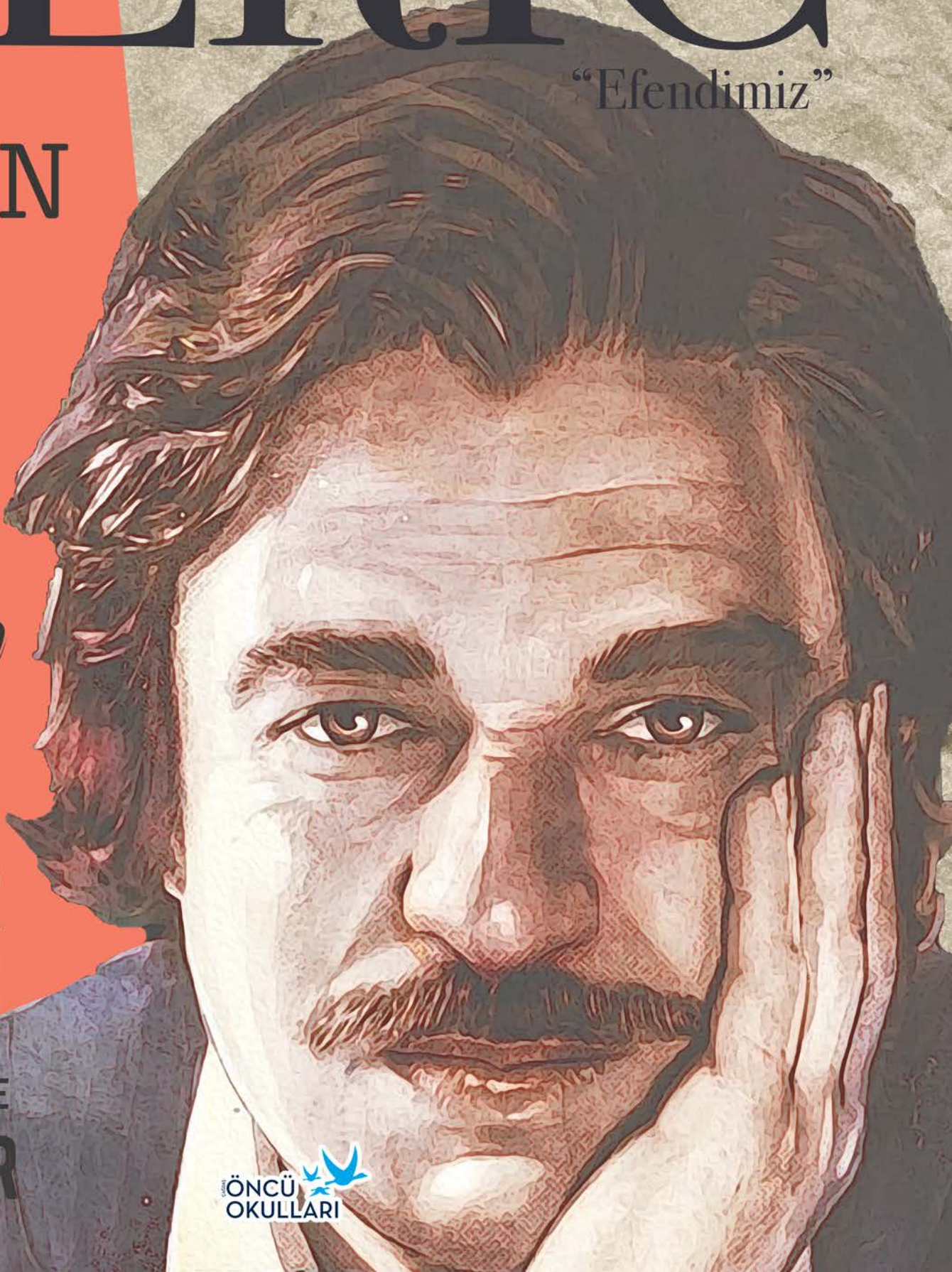
alıp.

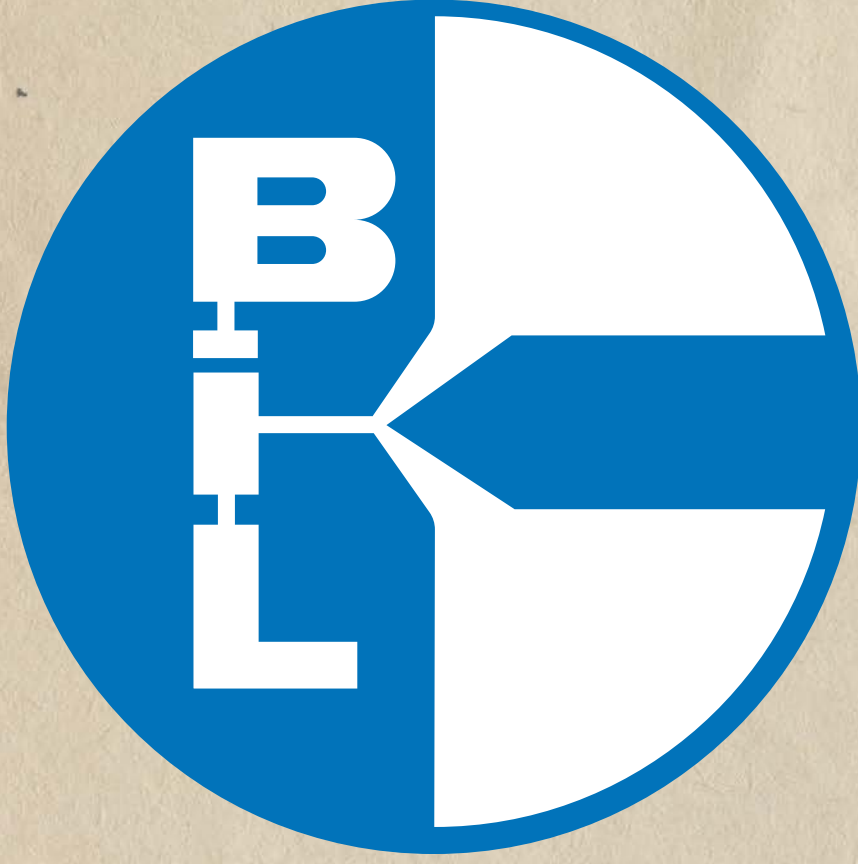
SENİ

DEĞİŞTİRMEYE

ÇALIŞIRLAR

“Efendimiz”

BİL PLASTİK

AMBALAJ SANAYİ VE TİCARET A.Ş

Organize San Bölgesi Sarı Cadde No:2 Nilüfer / Bursa / Türkiye
+90 224 2431358

www.bilplastik.com

Edebiyat Dergisi
Tek Sayı

OLRIC

“Efendimiz”

İMTİYAZ SAHİBİ

Erkan ŞEN

YAYIN KOORDİNATÖRÜ

Pınar TELLİ GÜRSOY

EDİTÖRLER

Beyza Nur ARMUTCU

Nilüfer BAYRAKTUTAN

Zeynep Su AKAT

Hasan Aykut ÖZTÜRK

TASARIM

Ahmet AKSOY

KAPAK TASARIMI

Ahmet AKSOY

YAYIN TÜRÜ

Süresiz Yayın

REDAKSİYON

Çağdaş Öncü Okulları Edebiyat Zümresi

2019

OLRIC !!!

Bu çağ yana yana sevgili okurunu aramakta Seni anmakta...

Kalem ile kâğıdın, kelam ile ilhamın mabedinde kaybolan Oğuz Atay, çoğullanarak yaşıyorsa hala dilimizde ve bizler iç sesler ordusuyla başa çıkmayı öğrenmeye çalışmaktan haz alıyorsak şimdilerde, sen bir milatsın inan yaşam gerğinde...

Olric, ağacı canından edip yaptığı kağıda doğayı koruyun demenin bedenleşmiş hâli insandır söylemi kaç satırla anılabilir ki?

Sorular yığını Mersault, her satırında okuru bin kez düşündüren S.Zweig kahramanları, “kral çıplak” nidaları seninle el ele ahenkli bir resmi geçitte...

Mürekkebi silemediği için hep beyhude eksilen kurşun kalem silgisi olmanın ötesisin, yarensin, deva, gururlu acı, orkestrası bol medeniyetler, zuhuri güldürüsü, sığılığın gömülüğü ve elbette “iyi ki” lerimizsin...

İşte, anlamalısın ki dev iç sesler gerek bize de Olric... Senin gibi yol arkadaşları üretmeliyiz an an... Mesela şiiri de engin deniz mavisini de, sayfalardan sanrılarla hayatımıza giren mutlu/suz, umutlu/suz yazarları da konuşmalıyız.

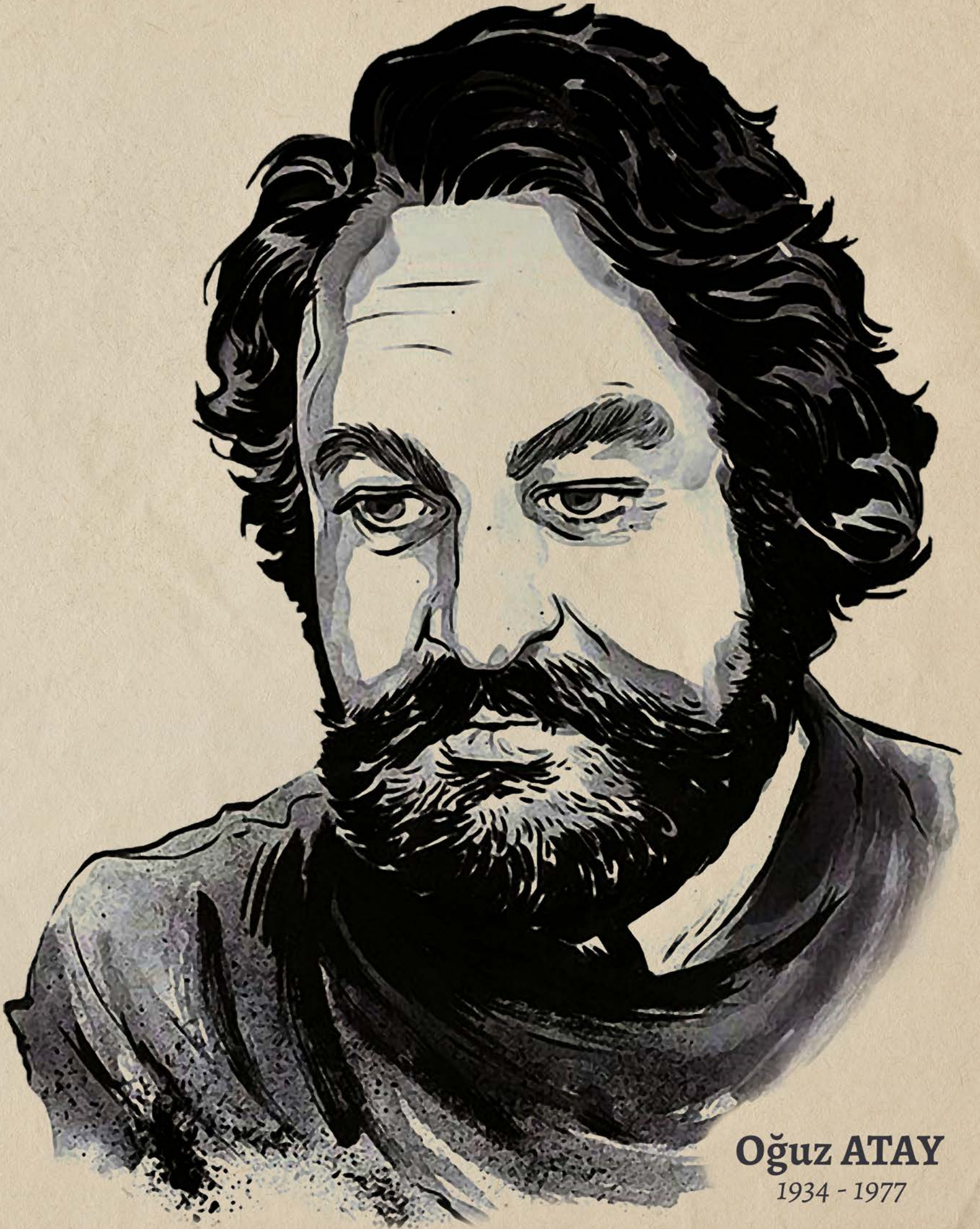
Gel Olric, Seyreleyelim seninle Türk edebiyatını...

Marco Paşa'yı, Ahmet ile Gülbahar'ı, Halikarnaslılığı, “Bir Kapı Önünde” Lavinia okumayı, Faytonları...

Bunları yazıya dökerken puntolara bakmayalım Olric !.. Bilirim nicedir okumaya düşkün(!) toplum eşittir büyük yazılar demektesin bana fakat soluklan artık Olric, o kıvılcımı zaten attın gönüllere, kitapçıların nevi şahsına münhasır kokuları sihirledi ruhları.

- Olric : Ya hayali arkadaşınız susarsa bir gün?
- Pınar : Sanattan vazgeçmek ne mümkün Olric?..

Pınar TELLİ GÜRSOY

Oğuz ATAY
1934 - 1977

TUTUNA- MAYANLAR

Oğuz ATAY'ın yazdığı ilk romandır TUTUNAMANYANLAR. Çoğu yazar ve okuyucuya göre de Türk Edebiyatı'nın en iyi romanlarından, ayrı bir yeri vardır kütüphanelerinde. Öyle ki Oğuz ATAY alışılmış üslubun dışında taşıyor ; kullandığı dil ve anlatım şekli bir devrim olarak görülüyor, insanı büyülüyor adeta.

Romanda Selim IŞIK en çok sözü edilen karakter olsa da olay örgüsü Turgut ÖZBEN üzerinden anlatılmaktadır. Evli ve iki çocuk babası olan Turgut, kahramanların "Tutunan" ve "Tutunamayan" olarak sınıflandırıldığı romanda bu iki kavramın arasında kalan bir karakterdir.

Selim Işık'ın intihar ettiğini öğrenen Turgut ÖZBEN, ihmal ettiğini düşündüğü arkadaşının geçmişinin izini sürmeye ve Selim'in tanıdığı insanlar aracılığıyla onu tanımaya çalışır. Gün geçtikçe ve Turgut öğrendikçe Selim'in "Tutunamanyanlar" karakteri daha çok ortaya çıkar, Selim ve onun gibilerin neden hayatta tutunamadıklarını daha iyi anlar.

" O zamanlar Olric yoktu."

" Okur kitabın ortalarına doğru algılar Olric'i. Turgut'un iç sesidir o ona kendi iç benliğini anlatır. Ne zaman toplumdan uzaklaşıp kendi iç sesini dinlemeye başlar Olric oradadır. "Efendimiz" diye hitap eder ona Olric. Sadık ve akıllı Olric...

"Bütün hayatımızı yersiz çekingenliklerle mi geçireceğiz Olric ?
Cesareti yalnız kafamızda mı yaşayacağız ?"

" - Bana uzun bir kelime söyle Olric !
- Unutmak efendimiz...
- Bu kelime 7 harf Olric.
- Ama bir ömür sürüyor efendimiz ! "

" - Neden sadece bir hayal ürünüsün Olric ?
- Siz gerçeksiniz de ne oluyor efendimiz. "

" - Keşke nedir Olric ?
- Hatalarımız efendimiz
- Çok mu hata yaptık ?
- Keşke diyecek kadar efendimiz. "

" - Ne çok şey biliyor bu insanlar Olric ?
- Herkes işine geleni biliyor efendimiz. "

" - Daha kaç kez ıskalayacağız Olric ?
- Oklarımız bitene kadar efendim. "

Oğuz ATAY'ın " Tutunamayanlar'ı ". Hayata tutunamayanların romanıdır.

Yağmur ÇORAKLI

Zamanın İçinde

Yaz mı sıcak yoksa
Sana olan hislerimin verdiği sıcaklık mı ?
Sonbaharda göçen kuşlar farkında mı ?
Sanmıyorum! Yoksa gitmezlerdi uzaklara
Kalırlardı yanımda

Bir meltem esti şimdi kuzeybatıdan
Seni andıran bana biraz
Ilık ve küçük çapta bir rüzgar
Tadı hala damağımda
Hala çok lezzetli bir an hafızamda
Kokusu güzel, görünüşü güzel, tadı güzel

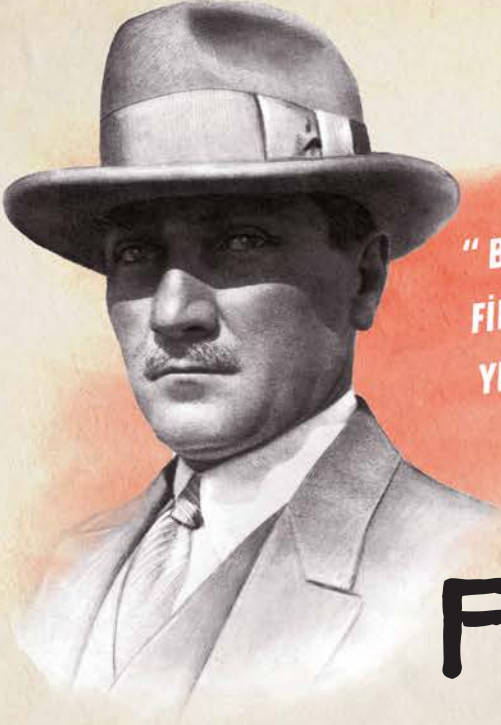
Bir papatya kopardım şimdi bahçeden
Yavaştan yıldızlar belirdiler gökyüzünde
Dalgalar duruldular yavaştan
Artık sadece papatya, ben ve yıldızlar varız
Zamanın içinde zamanla iç içeyiz birlikte
Bir şeyler söylüyor sanki papatya
Sihirli birkaç kelime dökölüyor ağızından
Artık sadece ben ve yıldızlar varız

Anlamıyorum artık, içimdeki sevgi;
Sana mı karşı, beslediğim duygulara mı karşı ?
Bir yıldız kayıyor yanıma
Mehtaba ıkıyoruz onunla
Soruyorum : Nedir bu içimdeki sevgi ?

Artık sadece ben varım
Zamanın içinde zamanla savaşta
Zamanla iç içeyim

Görkay ATMACA

" BENİ GÖRMEK DEMEK, MUTLAKA YÜZÜMÜ GÖRMEK DEĞİLDİR. BENİM FİKİRLERİMİ, BENİM DUYGULARIMI ANLIYORSANIZ VE HİSSEDİYORSANIZ BU YETERLİDİR. "

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK

Fötr Şapka

Hepimiz onun hayatını biliniz, kimimiz ince ayrıntılarıyla, kimimizse yüzeysel, Selanik'te 1881 yılında doğmuş. Kendisi aynı Selanik gibi... Güneş sarısı, deniz mavisi. Mahalle mektebine gitmiş Şemsi Efendi ilkokuluna yazılmış... Hep ezberledik çoğunlukla anlamadık ya da anladık da her birimiz farklı yorumladı. Kimimiz fese sahip çıktı, kimimiz takkeye, bazılarımızsa kaskete hatta sarıpa bile sahip çıkan oldu ama kimse fötr şapkaya sahip çıkmadı kardeşim. Cumhuriyet ne midir ? Cumhuriyet işte o fötr şapkadır.

1926... Mekke'de islam kongresi toplanması kararlaştırılmış ve dönemin geç Cumhuriyeti de kongreye davet edilmişti. Mustafa Kemal hiç tereddüt etmeden kabul etmiş ve bu iş için ise İstanbul milletvekili Edip Server TÖR'ü uygun görmüştü. Hazırlıklar başladı. Tüm dünyanın gözü ilk laik temmeli islam ülkesi Türkiye'nin üzerindeydi...

Mustafa Kemal Edip Server TÖR'ü yanına çağırttı; " Mekke gidip bizi temsil edeceksin, Türk'sün ve müslümansın, Türklük müslümanlığın kılavuzudur. Müslüman milletleri medenileştirmekten alıkoyan batıl itikatları yıkmak için Mekke'ye şapka ile gideceksin. Kara taasup seni parçalamaya bile kalksa başını vereceksin fakat eğilmeyeceksin." dedi. Fötr şapka bağnazlığa, batıla cahile, yanlış inatla doğru diyene karşı bir başkaldırıydı.

O yıllarda Mekke'de şapkayla dolaşmak yasaktı, gavur icadıydı. Türkiye Cumhuriyeti'nin kararı tüm dünyada ses getirdi. Şaşkınlar içinde, Edip Server TÖR Mekke'ye vardı. Kongre boyunca bir sonun yaşamadığı gibi, dünyadaki tüm müslüman ülkeler arasında en çok itibar gören delege oldu. Kafanızın üstündekilerin, kafanızın içindikilerini maskeleyememesi dileğiyle...

Hasan Aykut ÖZTÜRK

"Sporda yarım asırlık tecrübe,"

0224 254 79 93
www.vardarspor.com

HOŞGÖR PLASTİK

100 % Bio

Hammaddeler

Mısır, Şekerkamışı,
Patates gibi nişasta oranı
yüksek bitkiler ekilir

Hasat

Ekilen bitkiler hasat edilir ve
nişastaları ayrıştırılır

Rafineri

Bitki nişastaları biyo-
rafinerilerde
fermentasyon veya özel
enzimler ile işlenerek
uygulama alanlarına
uygun biyopolimer
hammadde elde edilir

Biyoplastiklerin Yaşam Döngüsü

Bu tabloda gördüğünüz gibi, bazı
biyoplastikler kısa bir zamanda bozunurlar
ve doğaya karışırlar. Doğada bozunmayan
biyoplastikler de vardır, ancak bu tür
plastikler de yenilenebilir kaynaklardan elde
edildikleri ve karbon salınımını düşürdükleri
için çevreci sayılabilirler.

Humus ve Yenilenme

Biyoplastik atıklar diğer
organik atıklarla beraber
humus toprağına dönüşür
ve döngü tamamlanır

Atıklar

Biyobozunur
biyoplastik
ürünleri kullanım
sonunda
tüketiciler
ayırarak atarlar

Üretim

Üreticiler biyopolimer
hammadde ile biyoplastik
ürünleri üretirler

www.hosgorplastik.com

Henüz vakit varken, gülüm
Paris yanıp yıkılmadan,
henüz vakit varken, gülüm,
yüreğim dalındayken henüz,
ben bir gece, şu Mayıs gecelerinden biri
Volter rıhtımında dayayıp seni duvara
öpmeliyim ağzından
sonra dönüp yüzümüzü Notrdam'a
çiçeğini seyretmeliyiz onun,
birden bana sarılmalısın, gülüm,
korkudan, hayretten, sevinçten
ve de sessiz sessiz ağlamalısın,
yıldızlar da çiselemeli,
incecikten bir yağmurla karışarak.
Henüz vakit varken, gülüm,
Paris yanıp yıkılmadan,
henüz vakit varken, gülüm,
yüreğim dalındayken henüz,
şu Mayıs gecesi rıhtımdan geçmeliyiz
söğütlerin altından, gülüm,
ıslak salkım söğütlerin.
Paris'in en güzel bir çift sözünü söylemeliyim sana,
en güzel, en yalansız,
sonra da ıslıkla bir şey çalarak
gebermeliyim bahtiyarlıktan
ve insanlara inanmalıyız.
Yukarda taştan evler,
girintisiz, çıkıntısız,
birbirine bitişik

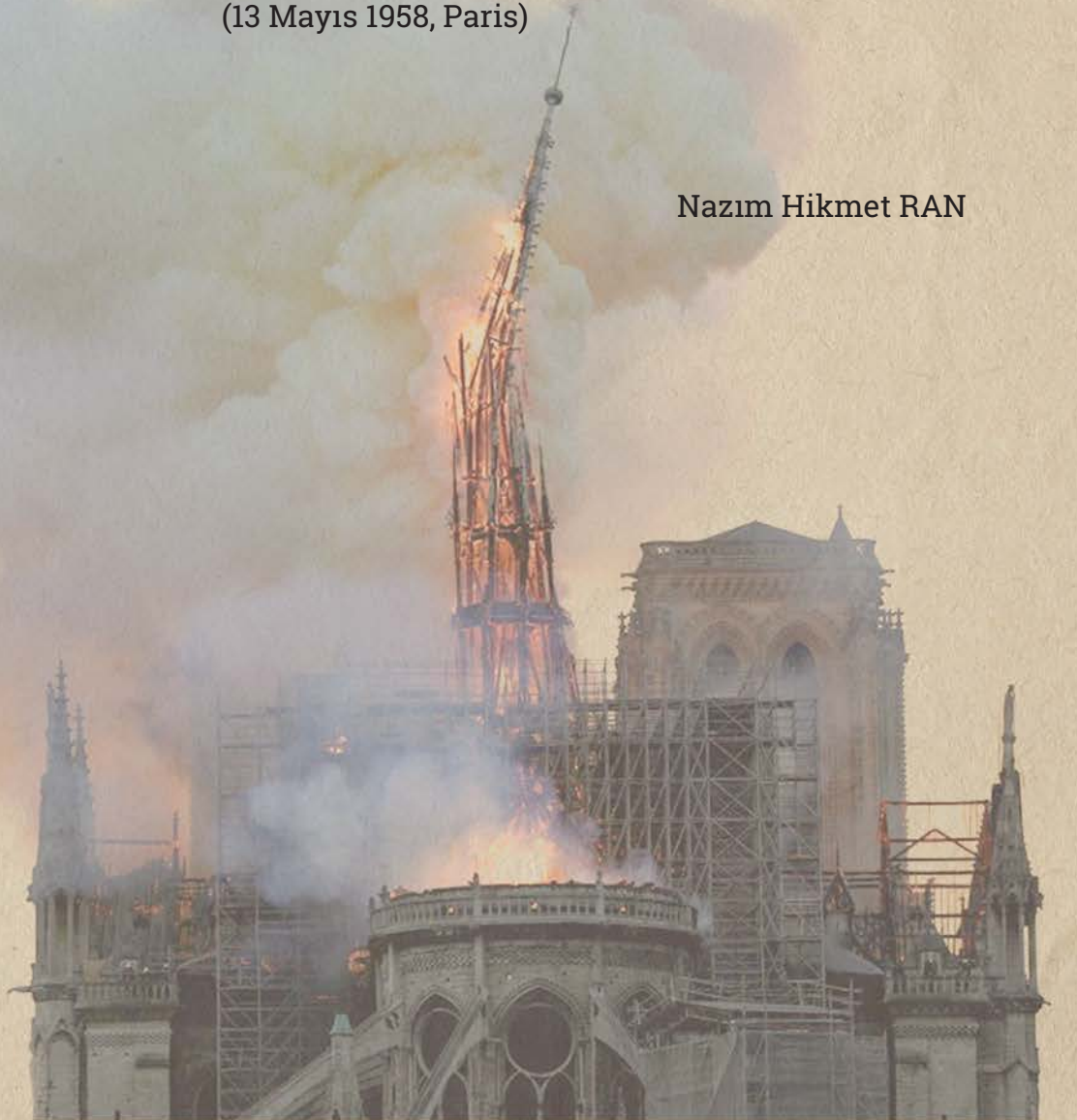
ve duvarları ayışığından
ve dimdik pencereleri ayakta uyukluyor
ve karşı yakada Luvur
aydınlanmış ışıklarla
aydınlanmış bizim için
billur sarayımız...
Henüz vakit varken, gülüm,
Paris yanıp yıkılmadan,
henüz vakit varken, gülüm,
yüreğim dalındayken henüz,
şu Mayıs gecesi rıhtımda, depolarda
kırmızı varillere oturmalıyız.
Karşıda karanlığa giren kanal.
Bir şat geçiyor,
selamlıyalım gülüm,
geçen sarı kamaralı şatı selamlıyalım.
Belçika'ya mı yolu, Hollanda'ya mı?
Kamaranın kapısında ak önlüklü bir kadın
tatlı tatlı gülümsüyor.

Henüz vakit varken, gülüm,
Paris yanıp yıkılmadan,
henüz vakit varken, gülüm...
Parisliler, Parisliler,
Paris yanıp yıkılmasın...

(13 Mayıs 1958, Paris)

Nazım Hikmet RAN

***HENÜZ
VAKİT
VARKEN
GÜLÜM***

Eksikçe ve Fazlaca

Günlük yaşantımızda çok sık duyarız eksik sözcüğünü, çok yerde de kullanırız. Peki nedir eksik, eksiklik, yarım kalmış, tamamlanamamış şeyler ?

Çoğu zaman etrafımızdan bir şeyler duyarız, bir şeyler öğreniriz. Bazen ne öğrendiğimizi sorgulamaz, bazen de öğrendiklerimizin çok üstüne düşeriz. Peki bunları yaparken düşünüyor muyuz bu bilgi nereden geliyor ya da bilginin doğruluğu kesin mi ? Veyahut bu bilgiye sahipsek işimize nerelerde yarar? Genellikle bir şey öğrendikten sonra onu fazla sorgulamaz, öyle kabul ederiz. Peki bu ne kadar doğrudur? Burada bile sorgulama işin içine girer. Etrafımızdan öğrendiğimiz şeyler yarım kaldığında onları tamamlamak için gösterdiğimiz çaba ileriye dönük bir birikimdir bizim için. Her yeni öğrendiğimiz bilgiyi hayatta işimize yarar bir hale getirmek için onun üstünde durmak, onunla ilgili her şeyi tamamlamak gerekir. O zaman ne yaptığımız, neyi nasıl yaptığımız kesinlik kazanır. Bununla beraber kendimize güveniriz. Güven de en önemli anahtarımız değil midir zaten? Her eksik bilgi tamamlanmayı gerektiren bilgileri de içinde barındırır bu sebeple. Ve eksiklikleri tamamladıkça hayatımız , kararlarımız bir yön kazanır ve bizim için olumlu sonuçlar doğurur.

Her an bir şeyler eksilir hayatımızdan, bir şeyleri eksiltiriz ya da. Bazen eksik şeyler için yakınır, bazen de bir şeylerin eksilmesini isteriz. Bu yüzden eksik kavramı çift yönlüdür. Hayatımıza göre şekil alan her şey eksiklikleri, fazlalıkları ya da tamamlanmışlıkları içinde barındırır. Zaten hayat da böyle değil midir? Eksik olan şeyleri tamamlamak, eksik gördüğümüz yerleri düzeltmek ya da fazlalıkları hayatımızdan çıkarmak yaşamımız boyunca yaptığımız, yapmaya çalıştığımız şeyler değil midir? Bir hedefimiz vardır ve hedefimize giden yolda tamamlanması gereken ,eksik kalan şeyler vardır. Bu eksik bilgi de olabilir, eksik kalan duygularımız da... Ama bu yolda asıl önemli olan ne eksikse onu gidermektir. Bu sayede hedefimize bir adım daha yaklaşırız.

Bazen de yarım kalan duygular hayatımıza girer,ya da çoktan hayatımızdadır ; sadece fark edilmemiştir. Birini kaybettiğimizde mesela, onun yerini bir başkasının doldurması zordur ya da dolduramaz. İçimizde bir boşluk oluşur, işte bir tarafımız eksik kalmıştır fakat bu eksikliği gidermek zorlaşır. Çünkü bu sefer birini geri getirmek ya da birini geri getirme çabası oluşmaz içimizde, oluşsa da işe yaramayacağını biliriz ve elimizden bir şey gelmez. Bu sebeple de hayatımızdakilerin kıymetini bilmek, bazen eksikliklerini düşünüp hayatımızda önemi olan her şeye daha sıkı sarılmak için bir sebebimiz olur.

Ya da bazı şeyleri hayatımızdan çıkarttığımızda rahatlarız. Onların eksiklikleri hayatımıza olumlu dönüş yapar. İşte bu bazı şeyler, hayatımızda boşa harcadığımız şeylerdir çoğu zaman ve bunları hayatımızdan çıkarmakla birçok şeye, birçok kişiye daha fazla zaman ayırma imkanı buluruz. Bu sayede hem isteklerimizin hem hedeflerimizin önündeki engellerden biri kalkmış olur.

Hayatımızdaki bir bölüm de “ne eksik ne fazla”lara ayrılmıştır. Gördüğümüz, okuduğumuz bazı şeyleri kafamızda özetleyip kendi kendimize düşündüğümüzde bazı şeyler ne eksik ne fazladır, arası bulunamamıştır. Ya da bir şeyin olmasını ne çok isteriz ne de olmasın deriz. Eksiklikleri bizim için bir şey ifade etmeyebilir ama fazlasın öğrenmeye de gerek yoktur. İşte bunlar da bu kategoride hayatımıza dahil olur.

Her zaman illaki bir şeyler eksilecek ya da eksik şeyler olacak hayatımızda. Önemli olan eksiklikleri gidermek, eksiklerin yerini de onarmaya çalışmaktır aslında. İşte o zaman kariyerimiz, duygularımız, özetle hayatımız şekillenir; birçok alanda birçok şeye bir adım önde başlarız. Bir şeylere bir adım önden başlamak da o şeyleri tamamlamaya karşı isteğimizi arttırmaz mı aslında?

Deniz CİNDİL

Ben bugün bir kez daha düşündüm kimin için yaşadığımı kimin için bu kadar çabaladığımı...

Zaman mekan farklı ama karşıma çıkan cevap hep aynı. Sen. Sen benim hayatımın merkezi olmuşsun yememiş yedirmiş, içmemiş içirmişim. Hastalandığında yanına ilk ben koşmuş yaralarını ben sarmaya çalışmışım. Hepsî nafile ben senin yararı sardıkça sen benim kalbimde derin yaralar açtın. İnsan bunu bile bile sevmeye devam eder mi ? Edermiş işte. Aşk böyle bir şey sevgilim kiminin içinde uçuşan kelekler, kiminin kalbine saplanmış bir hançer. Benimki de görünmezlik hikayesi. Evet görünmezlik diyorum çünkü ben sana ne yaparsam yapayım sen beni görmedin görmüyorsun görmeyeceksin. Ama ben aptal aşık, senden vazgeçemeyen saf küçük bir kız çocuğu benden kaçsan bile seni hep en güzel halinle hatırlayan kadın.

Hatırlıyor musun seninle hiç gitmediğimiz sokaklarda dolaşıp duvarlara tarih atardık sonra da birbirimize söz verirdik orada buluşmak için sen çok saçma bulurdun benim de bunu yaptığımız için saf bir tebessüm belirirdi. Bunun sebebi ne olursa olsun seni görebilmektir ama sen bunu da anlamadın. Anlamayı da beklemiyorum artık alıştım çünkü aşkın vücudumdaki direncini kırdı geçti her şeyine alıştım bana bağırmana çağırmana ve artık yokluğuna ben bunca zamandır seni zaten sensiz sevmişim bu aşk masalında hep yalnızmışım bundan sonra da seni sadece gölgenle severim. Elveda Sevgilim !

Z.S.Ş

Küçük Bir Yolculuk

Piyano sesi... Ne kadar rahatlatıcı... Kafenin sol köşesinde duran,bembeyaz kuyruklu piyanodan çıkan melodiler içimdeki kelebekleri coşturmuştu. Annem elimden tuttu ve iç ısıtan bu kafeden yavaş adımlarla uzaklaştık.Pembe panjurlu kafeye bakıp çiçeklerle süslenmiş kaldırımdan geçerek sokağa ulaştık.

Bugün hava pusluydu, insanların mutsuz gözüküyordu,hoş,insanlar da mutsuz olmaya yer arıyordu.

Şehrin sakin sokaklarından geçiyorduk ki Küçük, altın sarısı saçları olan bir kız çocuğu koşarak kaçan topunu yakalamaya çalışıyordu.Gözü birden bana takıldı.Uzun uzun inceledi,yüzüme o kadar tuhaf bakıyordu ki,onu korkuttuğumu düşündüm.Ona el salladım,korkmaması için sıcak bir şekilde gülümsedim ama,sanırım hata yapmışım.Bağırdı ve hemen koşarak yan taraftaki dükkana girdi.Annemle onu daha fazla ürkütmemek için uzaklaştık.Neden korktuğunu hala anlayamamıştım. Galiba çocuklar beni pek sevmiyordu.Bu düşünceler yol boyu kafamı kurcaladı.

Caddeye gelmiştik artık. Sesler... O kadar yoğundu ki.Bir sürü insan,düşünceler... Annemle caddeyi,dükkanları,insanları inceliyorduk. Gülümseyen, mutlu insanları gördüğümde o kadar seviniyordum ki benim de gülesim geliyordu.Biraz yavaş yürüdüğüm için annem arada bir beni çekeştiriyor, hızlandırmaya çalışıyordu,haklıydı çünkü Yüzme kursuma yetişmemiz gerekiyordu. Annem bu kursu ayarlamak için çok uğraşmıştı.

Otobüslerin kalkacağı durağa gelip beklemeye başladık. Duraktaki banklara annem oturabileceğimi söyledi neşeyle oturdum, yorulmuştum. Ama bir tuhafılık vardı. Yanına oturdüğüm genç kız benden uzaklaşmak istercesine bedenini bir hayli yana kaydırdı. Çok şaşırdım.Ona zarar vereceğimi mi sanmıştı? Ona sarılmak istedim, benden çekinmesine gerek yoktu ki. Çok güzeldi... Ona doğru sarılmak için tam hamle yapacakken annem bileğimden hızla çekti ve gelen otobüse bindik. O kadar kalabalıktı ki ağlamak, bağırarak istedim. Annemin elini sıkıca tuttum ve yol boyu onu izledim. Annem beni rahatlatıyor, bana huzur veriyordu. Sonunda otobüs tıslayarak durunca geldiğimizi anlamıştım. Çok heyecanlıydım.Aşağı indik ve nihayet kurs binası karşımızdaydı.

"Down Sendromlular Yüzme Merkezi."

Nilüfer BAYRAKTUTAN

Kitabınızı Nasıl Alırdınız ?

Kitap dediğimiz kavram evet belki biraz kolay başladık ama bu yazıyı okuduktan sonra – eğer kitaba önyargılı yaklaşanınız varsa tabii – umarım bu düşüncelerinizi biraz olsun açabilir, kitaba daha farklı bir açıdan yaklaşmanızı sağlayabilirim.

Öncelikle, başlamak gerekirse, kitap dediğimiz kavram bize uyumadan önce annemizin okuduğu hikayelerle katılır ve ömrümüzün sonuna kadar bir rehber görevi görür. Kitap deyince ve yol gösterici bir rehber deyince, aklımıza küçüklükten gelme bir alışkanlık olarak genelde “ansiklopedi” veya “sözlük” tarzı kavramlar gelir. Evet, bunlar da birer yol gösterici elbette ama hayata karşı bakış açımız geliştikçe okuduğumuz türdeki kitaplar da değişme gösterecektir. Küçükken bize hep arkadaşlığın önemini, paylaşmanın önemini anlatan kitaplar okutulurdu. Kendimden örnek vermek gerekirse hiç

unutmadığım ve şu anki yaşantımda da büyük bir yerinin olduğunu hatta meslek seçiminde bile etkisi olduğunu düşündüğüm bir kitap var; Kardeş Payı. Bu kitapta tavşan, ayı, sincap yer almaktaydı ve bir elmayı nasıl haksızlık olmadan paylaşacaklarını düşünmekteydiler. En sonunda da kimseye hak geçmeden, eşit bir şekilde “paylaştılar.” Bu kitap küçükken bana paylaşmayı hak geçmemeyi öğretti. Bu alışkanlığım da hiç kaybolmadı ve şu ana kadar olan yaşamımda kimseye hak geçmemeye adil davranmaya çalıştım. Meslek seçiminden bahsetmiştim bu özellikler sayesinde kişiliğim şekillenmeye başladı ve hukuk okumaya karar verdim bu kişilik özelliklerini başka nerede kullanacağımı bilemedim ve hukuk gerçekten istediğim tek bölüm. İşte kitapların hayatımızda oluşturduğu kısımda bir kare. Bu daha aslında sadece bir başlangıç.

Bir kitap okuruz gerçek yaşantımızda bilinçaltımızın derinlerine indirgediğimiz bir olayın bir sorunun cevabını bir bakmışız o kitapta bulmuşuz. Psikolojik türde bir kitap okuyoruz, empati kurma özelliğimiz gelişir. Roman okuruz hayata bakışımız değişir. “Ne hayatlara varmış be!” deriz olaylara daha ılımlı yaklaşırız. Hikaye okuruz, hayal gücümüzü geliştirir daha renkli bakarız dünyaya.

Biraz da kitap okumaktan sıkılan belki de nasıl eğlenceli hale getireceğini bilemeyenlere seslenmek isterim. Kitabın önemini böylesine dile getirmişken güzel bir ortamda okumak da bir püf nokta sayılabilir diye düşünüyorum. İnsandan insana değişiklik gösterir aslında kitabın nasıl ve nerede okunduğu. Kimi hamakta, kimi bahçedeki çimlerde otururken kimi yatağında uzanırken kimi müzik eşliğinde kimi yağmurlu havalarda penceresinin kenarında sıcacık bir kahve veya çay eşliğinde okumaktan hoşlanır. Romantik kitap okuyanlar genelde pencere kenarında, şarapları eşliğinde okumaktan zevk alır kitabını. Macera polisiye veya korku türünde okuyanlar ise adrenalini daha da yükselterek karanlıkta, ufak bir ışık eşliğinde okur ki maceranın içinde hissetsin kendini. Ben ise sıcacık bir kahve eşliğinde okumaktan hoşlanırım kitabımı, böylece kahvenin ve

kitabın aromasını birlikte hissedirim. Kahvenin tüten buharı alıp başka diyarlara sürükler beni. Hiç beklenmediğim anda kendime apayrı bir yol çizerim kitap sayesinde. İşte nerede ve nasıl okuduğumuz da bu şekilde bir öneme sahiptir.

Bir de çok ilginç bir şey vardır. Kitapla ilgili. Hani aradan birkaç ay veya yıl geçtikten sonra aynı kitabı bir daha okuduğumuzda, önceki okuduğumuzdan bambaşka anlamlar çıkartırız ya, işte bu da benim çok ilgimi çeker. Aslında çok fazla bir şey yapmadığımızı düşünsek, hissetsek de bu geçen zaman zarfında aslında ufkumuzu ne kadar genişletmişizdir ki aynı satırlardan bambaşka şeyler çıkartıyoruz. Büyüleyici değil mi?

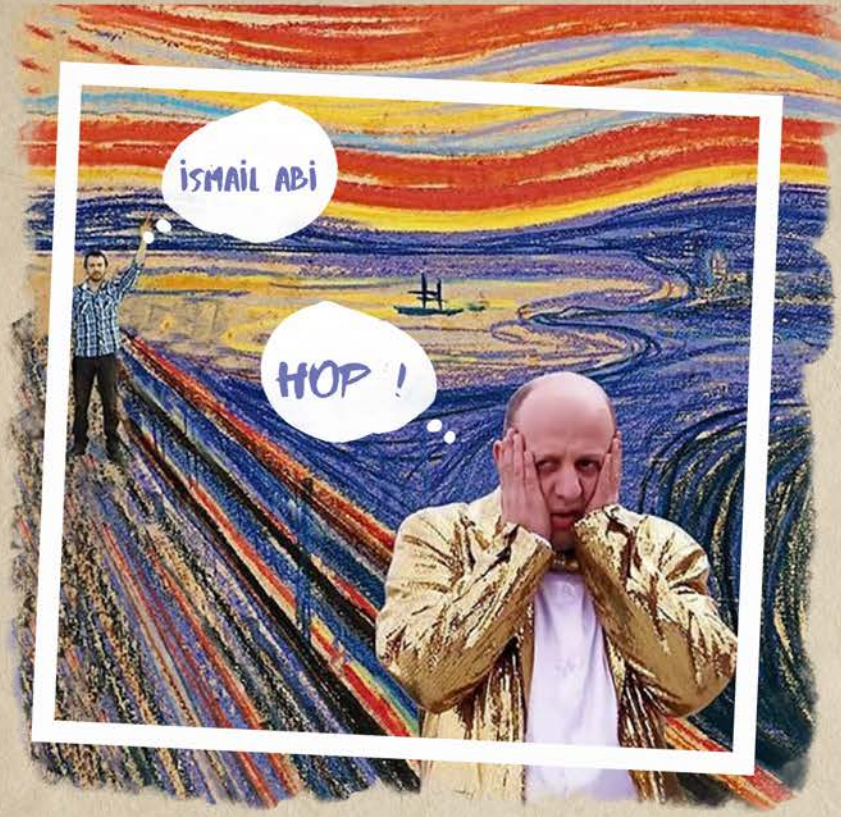
E, bir öğrenci olarak, kitapların hayatımıza kattığı şeylerden bahsettim. Biraz da ‘paragraf’ yönünden değinelim. Çözdüğümüz Türkçe, matematik, tarih, coğrafya, fizik gibi dersler, hepsi okuma-anlama ile alakalı. Okuduğumuz şeyi anlamadan soru çözemeyiz zaten. Bu da kitap okuma sayesinde gelişecek olan bir şey. Sadece öğrencilik hayatında değil, girdiğimiz iş hayatında da yararlı olacak.

Kitap dediğimiz serüven, bize zaman zaman hayatın toz pembe olmadığını, var olan zorlukları da gösterir. Mesela Kafka’nın “Dönüşüm” adlı eseri. Kafka bu kitabında Gregor adlı karakterin sabah uyandığında bir insan boyutundaki hamam böceğine dönüşmesini anlatır. Hayatında, babasının işten yeni çıkmasıyla birlikte ailesinin bütün sorumluluklarının onun üstüne kalmasını, yaşantısında aile fertlerinin ona yardımcı olmayıp önemsememelerini yansıtır bizlere. Bu kitabın konusunu duyup, “Ne? Bir insan nasıl böcek olabilir ki bir anda? Hem iğrenç, hem de saçma.” Diyen bir sürü insan var emin olun. Cahilliğini bu kadar gözler önüne serebilen insanlar mevcut dünyamızda. Hani “okumamış” deriz ya. İşte bunun gibi. Kitabın verdiği dersler ilgisini bile çekmemiş. Sadece düşündüğü tek şey insanın sabah uyandığında böceğe dönüşmesinin saçma olduğu. Bu şekilde mi dünyaya bakmak istersiniz. Yoksa kitaplardan öğrendiğiniz derslerle, bilgilerle başka insanların da ufkunu açmak, onlarla da mı paylaşmak istersiniz? Asıl gaye sizde saklı bunu ancak kendi isteğinizle gerçekleştirebilirsiniz.

Ben sizlere elimden geldiğince, kendi tecrübelerimi de serpiştirerek, yardımcı olmaya, biraz olsun farklı yönlerden bakmanızı sağlamaya çalıştım. Olumsuz düşüncelerinizi kitapla ilgili olan, biraz olsun kırdıysam ne mutlu bana. Unutmayın, her kitap başka diyarlara yola çıkmaya hazırlanan bir trendir, önemli olan sizin yola çıkmaya hazır olup olmadığınızdır.

Dicle DANIŞMAN

-İsmail Abiii!

+Hoop!

-Nabıcaz be abi?

+Neyi napıcaz Mecnun?

+Hayatı be abi,giden gelmiyor İsmail Abi...

Gerçekten giden gelmiyor be Mecnun, Yaşar Kemal'in dediği gibi "O güzel insanlar o güzel atlara binip gittiler". İmdb puanına göre Türk dizi tarihinin en iyi yapımı, bireysel zevklerime göre en iyinin iyisi. İnsanların birbirinin arkasından iş çevirdiği,kızıyla karısıyla yaşayamayan zengin iş adamlarının anlatıldığı, mafyacılık oynandığı Türk dizi sektöründe hiç küfredmeden adam öldürmeden ve evlilik dışı ilişki yaşamadan böyle bir başarı nasıl yakalandı diye sorarsanız; cevabı oldukça basit. Hepimiz onların hayatından bir kesit bulmuşuzdur kendimize onların mahallesi bizim mahallemiz İskender Babaysa bizim babamız. İskender Baba dedim diye mafya babası sanmayın,o yalnızca Mecnunun babası. Parası pulu da yok bi canından çok sevdiği taksisi bir de levyesi.

Biz onlarla yeri geldi eriğe düştük yeri geldi üzüm İskender Baba çok kızar ama bazen de sakız çiğnedik ama asla alkolü ve tütünü görmedi gözlerimiz. Yeri geldi Yavuzla hırsızlık yaptık,ama bizim ordan bakınca tipimiz hiç hırsıza benzemedi.Yeri geldi bi vurdu asasıyla ta ense kökümüze aksakallı 3 gün başımız ağrıdı,yeri geldi çakmasakallıyla büyüyüp küçüldük. Yavuzdan en güzel şiirleri dinledik Asaf'dan Nazım'dan Turgut Uyar'dan. Mecnun desen kalbimize bir bıçak sapladı söylediği her şarkıyla. Biz aşkı gördük,dostu gördük,fedakarlığı gördük onlarda ama asla ihanet,kavga,küfür görmedik. Gerçi Mecnun'un ağzı bozuktur biraz sinirlendimi hemen tuvalet terliği der karşısındakine hem de ıslak olandan ,ama iyi çocuktur sinirden demiştir onu.

O gemi bir gün gelecek be İsmail abi,hem gelmeyecek olsa neden söz versin ki gelmeyecek olsa gelmeyeceğim derdi di mi? Hem beklemek yalnızca gelmesi için mi olur be abi,biz o geminin giderken ardında bıraktığı izi sevdik,kıyıya vuran dalgaları sevdik,biz beklemeyi seviyoruz be abi; mevzu gemi değil...

Hala o günü bekliyoruz,eminiz ki o günler tekrar gelecek,biz ailemize kavuşacağız. Şimdi Leyla bir rüzgar esintisi bense çölde bir kum tanesiyim. Belki şu koca çölde bir meltem eser diye bekliyorum. Eser de Leyla bir kez olsun bana dokunur diye bekliyorum...

Hasan Aykut ÖZTÜRK

Tevfik Fikret

Osmanlı devrinin sonunda,aydınlanma devrinin başında... Aydın neslin en önde kolan neferiydi. Galatasaray Lisesi'ni 1.'likle bitirmiş,okuduğu okulda öğretmenlik hatta müdürlük yapmıştı. Edebiyatımızda yapıtaşı olmaya başladığı dönemler Galatasaray Lisesi'ne tekabül eder.

Tevfik Fikret devrimci ve idealist bir insandı. Yaşadığı dönem yolsuzluğun,yoksulluğun,baskının hat safhada olduğu istibdat dönemi idi. Bu dönemde Tevfik Fikret olmak bir hayli zordu. Sarayın yalakası olabilecekken doğruyu tercih etti,bilimi rehber edinip bağınazlıkla mücadele etti.Fikir ve düşünce yapısıyla Mustafa Kemal gibi birçok lidere örnek oldu. Öyle ki “Fikri hür,vicdanı hür nesiller” Tevfik Fikretin dizeleriydi. “Hayatta en hakiki mürşit ilimdir” de onundu. O nedenle Mustafa Kemal “Tevfik Fikreti tanıyanlar benim ne yapmak istediğimi anlayacaklardır” dedi.

Hem batılıydı yolu ilim ve fendi. Hem de dimdik duran bir milliyetçiydi.

Bir karış toprak uğruna canını da verirdi fakat ne demiş;

Vatan senden hayat umar,

Sen yaşarsan o canlanır;

Vatan için ölmek de var

Fakat borcun yaşamaktır

Hasan Aykut ÖZTÜRK

Gün çekiliyordu usulca, ölü ağaçların dalları arasından son demlerini bırakıyordu. Ellerin sımsıkı sarmış belimden sırtımı yakan güneş mi, ellerin mi? Bizi izleyen camların perdelerinin çekildiğini fark ediyorum. Gün tümünden kaybolmuş akşam çökmüştü. Senin yüzün gara benimkiyse gemilere bakıyor. Bilmem kaç dakika kaldık ellerin belimde, ellerim saçlarında. Bedenim hala sıcaktı, yanılmamışım. Güneş değil ellerindi “Sisler Bulvarı’nda” beni yakan. Uzaktaki tren düdüğü iç içe girmiş kulaklarımızda yankılanıyor. Daha fazla bu sığağa, kulaklarımdaki uğultuya dayanamıyorum, çekiveriyorum ellerini belimden. Onlarla kapatıyorum kulaklarımdaki uğultuyu. Son kez öpüyorum seni. Gözlerimin önündeki son deniz feneri de sönünce bırakıyorum dudaklarını. Gecenin zifiri karanlığında gözlerimiz birbirini arıyordu. Ama bulamadan kayboldu nefesin nefesimden.

... Sisler Bulvarı’nda seni kaybettim.

Sokak lambaları öksürüyordu.

Yukarıda bulutlar yürüyordu.

Terk edilmiş bir çocuk gibiydim.

Dokunsanız ağlayacaktım.

Saatler bana uğramadan geçiyor, yağmursicim gibi yağıyor, ayaklarımin altında kaldırım kayıyordu. Umarsız, yapayalnız şehre ilk döndüğümde kaldığım Laleli’deki otele geliyorum tekrar. Odaya girdiğimde bir şişe Armagnac beni bekliyor. Üstad kadar temkinli olamayıp sabahın ilk ışıklarını elimde boş şişe ile alıyorum pencereden içeri. Birkaç dakikalığına yokluğun aklımdan çıkıp alt kata kahvaltıya iniyorum. Çift kişilik bir masaya geçip gözlerim boş sandalyenin üzerinde seni aradığında hatırlıyorum her şeyi, dün geceyi... Ben senden sonra hiç tek başıma kahvaltı yapmadım ki. Kendime kızıp atıyorum canını yitirmiş bedenimi dışarıya. Ayaklarım beni Sisler Bulvarı’na götürüyor.

Kalbimde bir ses, belki gittiğin yerden pişman olup dönüyorsun. Ben de seni son seferle gelen gemiden alıp götürüyorum sıcacık yuvamıza. Bulvara gelip akşama kadar bekliyorum seni. Sadece bugün de değil bir ay, bir mevsim.

İçimde bunca zaman diri tuttuğum umudumun yerini, aramıza belki de "Üçüncü Şahsın Şiiri" nin girdiği alıyor yavaş.

Eğer öyleyse...

... Gözlerin gözlerime değince felaketim olurdu ağlardım.

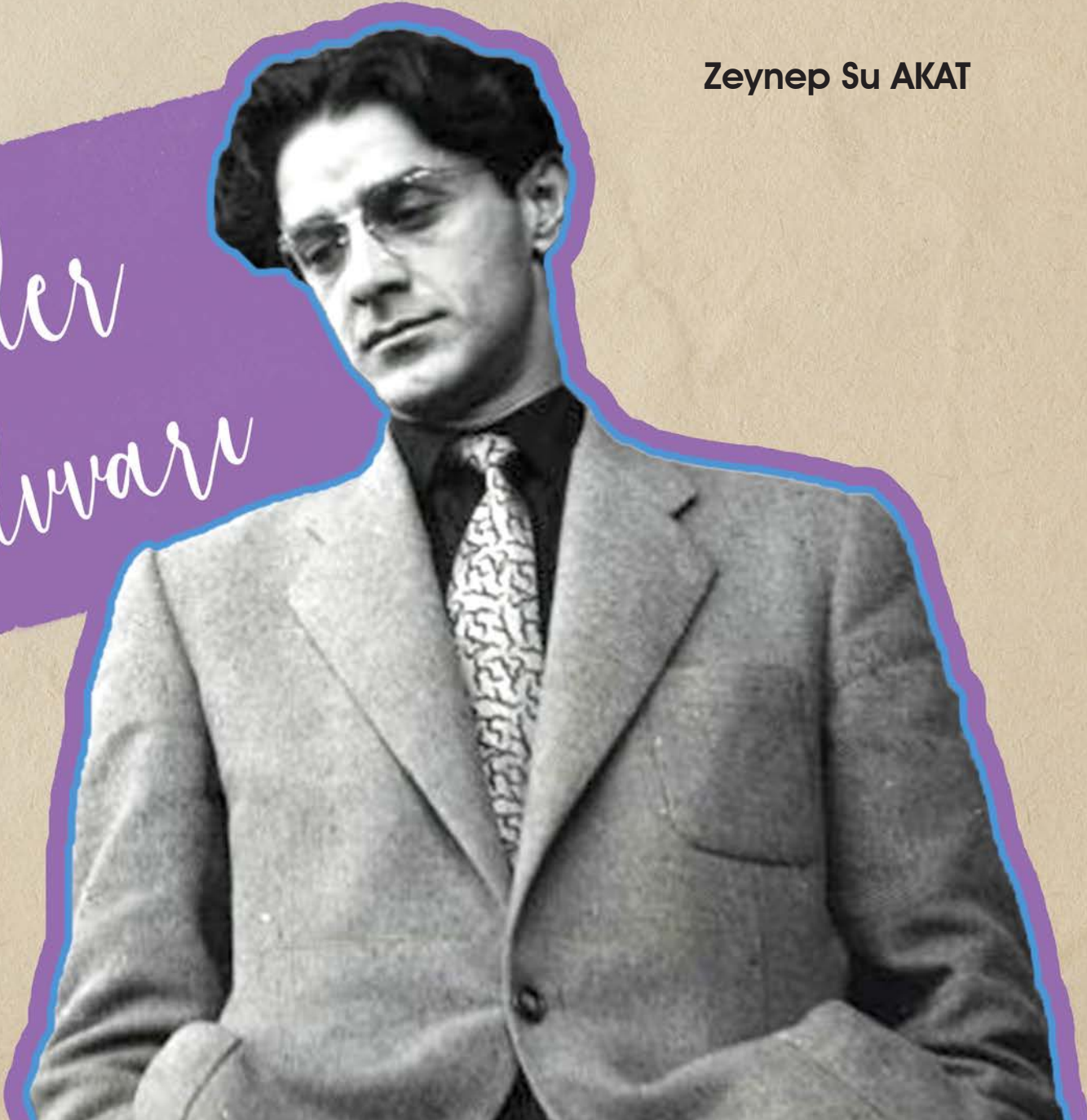
Üşürdün içim ürperirdi felaketim olurdu ağlardım.

Hele seni kollarına aldı mı felaketim olurdu ağlardım.

Epey oluyor. Belki 2 belki 3 hazan geçti, saymıyorum. Umudum çoktan tükendi, lakin her gün olmasa da günâşırı uğruyorum Sisler Bulvarı'na. Yüzünün son halini hatırımda bırakan Bulvara.

Zeynep Su AKAT

Sisler
Bulvarı

MONEY IS COMING

IONCU
OKULLARI

TAHTIN GERÇEK VARISI

KİMIN SOYKIRIMI

1915

Anadoludaki birçok eli silah tutabilen erkek cepheye gönderilmiş, Anadolu'da güvenliği sağlayacak zabıt kalmamıştı. Hal böyleyken kendi bağımsızlıklarını amaçlayan Ermeni çetelerinin saldırganlıkları kaçınılmaz oldu. Anadolu halkı kendi komşusu, akrabası, iş arkadaşı hatta dostu olan bu insanların ülkesine ihanet etmesini yıllar geçse de unutmadı...

1921 Orhangazi / Gedelek

Coğrafi bakımdan ovanın tepesinde bulunan bir köydür. Bu köye yakın aynı tepede Yukarı Benli ve Aşağı Benli adında iki Ermeni köyü bulunmaktaydı. Ermeniler 1921 yılına kadar komşu köylerle barış içinde yaşamıştı. Gedelekteki ipek böcekçiliği, turşuculuk ve zeytin bahçelerinin bakımında görev almışlardı. 1915 teki tehcir sırasında da bu dostluk devam etmiş Benlililere dokunulmamıştı. Ne yazık ki Yunanlıların Gemliği işgali sonrası Ermeniler aynı barışı koruyamamış komşu köylere saldırılarda bulunmaya başlamışlardır. 1921 de Yunan askerleri köylerine hiç dokunulmayacağı gibi yalanlarla Gedelek köy muhtarı Osman Efendi'yi kandırarak köyden iki kanı dolusu silah Yunan askerine teslim edilmiştir. İşte zulüm tam da böyle başlamış...

O esnada köy eli silah tutan gençlerden mahrum birkaç ihtiyar ve çocuklardan oluşmaktaydı. Benlili Ermeniler geceleri Gedelek'e gidip köylülerin mallarını yağmalamaya başladılar. Hatta köyün kadınları Ermenilerin sarkıntılığından ve tecavüzlerinden korunmak için yüzlerine hayvan dışkısı ve çamur sürerek kendilerini korumaya çalışmışlardır. Fakat bu Ermenileri durdurmadı. Evlerinde saklanan tüm kadınları ve çocukları bir eve toplayıp canlı canlı yaktılar. Yakılan evden yaralı kurtulan tek kişi o zamanlar 11 yaşında olan Hayriye Erdem'dir. Yanı başındaki annesinin ölümüne şahit olmuş, kendisi de kaçmaya çalışırken bir el bombasıyla çenesini kaybetmiştir.

O zamanlar 8 yaşında olan Mehmet Saka o kara günleri şöyle anlatıyor ;

“Ben o zamanlar 8 yaşında bir çocuktum. İki ablam ve annemle yaşıyordum. Ermenilerin Orhangaziye girdiğini gördük, sıranın bize geleceğini anladık. Köyün muhtarı kimsenin köyden ayrılmamasını söyleyip korkmayın kimseye zarar gelmeyecek dedi. Meğerse köyün muhtarı Ermenilerden para almış ve katliama göz yummuştu. Çokgeçmeden Ermeniler köyümüze ulaştı. Tüm köyü meydana topladılar. Kadın ve çocukları ayırdıktan sonra eli silah tutabilecek olanları gözümüzün önünde taradılar. Engel olmaya çalışan, olanlara direnen bir yaşlıyı kafasına nacak vurarak vahşice öldürdüler. Bunu görünce kaçıştık ve Allah’a şükür sapasağlam evimize ulaştık. Annem zeki bir kadındı, ablalarım ve beni aşağıdaki ambara saklayıp kendisi evin her yerini dağıttı. Bu sayede Ermeniler evin aranmış olduğunu düşünüp evi aramadılar. Ben tabi erkek çocuğu oldupum için dayanamayıp camdan olanları izledim. Yandaki eve yakalanan köylüleri sokmaya başladılar. Bu arada evin arka kapısından çocukların kaçmasına izin veren bir Ermeni gördüm. Halimize acımış olmalıydı. Fakat başka bir Ermeni kaçanların arkasından el bombası salladı. Hayriye Erdemin çenesi de o esnada koptu. Daha sonra kapıları kilitleyip evi ateşe verdiler.

Ermeniler evi boşalttıktan sonra biz dağlardan Kumla’ya inip Osmanlı gemilerine binerek Selimiye Kışlasına götürüldük. Atatürk vatanı kurtarana kadar da köyümüze dönemedik.”

Bu yıl 19 Mayısın 100. yıl dönümü kurtuluş mücadelesinin, evlerini terk edenlerin dönüşünün, bağımsızlığın, milli egemenliğin, uyuyan devin uyanmasının üzerinden tam 100 yıl geçti.

Vatan belki bir çiçektir kokladığın
Ve koynunda sakladığın
Sevmek sevmektir vatan
Özgürlük uğruna özgürlüğünü yok etmek
Uyandırmaktır vatan...

Yapraklara dallara, yeşillere allara nice nice yıllara gülüm nice nice yıllara...

Beyza Nur ARMUTCU - Hasan Aykut ÖZTÜRK

Wattpad online bir kütüphane. Aylık kullanıcı sayısı 55 milyonun üzerinde. (Bunun 3.5 milyonu Türkiye'den. ABD ve Filipinler'den sonra bu platformun en popüler olduğu üçüncü ülkeyiz.) Dünyanın her köşesinden çoğu 18 yaş altındaki yazar adaylarının, kitaplarını, hikaye, makale ve şiirlerini ücretsiz paylaştığı bu uygulamanın yola çıkış amacı, daha çok eseri, daha çok yazarı okuyucu ile buluşturmak, özellikle gençleri edebiyata teşvik etmek, yazarlık yolunda deneyim kazanmalarına aracı olmak.

Ne harika bir amaç değil mi? Üstelik ücretsiz. Hatta bu çalışmaların bazıları kitaplaştı, yüzbinler satıyor. Ne güzel değil mi? Değil.

Çünkü milyonlarca genç, edebiyatı, aşkı, lise hayatını Wattpad yüzünden daha yolun başında yanlış tanıyorlar.

Numunelik bir kaç dışında tamamına yakınında ciddi bir kalite ve nitelik sorunu var, adına roman ya da kitap denilen bu çalışmaların edebi değeri yok denecek kadar az. Tasvir, benzetme, mecaz, kişileştirme gibi söz sanatlarından, imla kurallarından yoksun. Genellikle yüzeysel anlatımlar ve diyaloglar var.

Konular birbirinin neredeyse aynısı. Liseye yeni gelen kız, okulun kötü çocuğu, önce nefret sonra aşk. Masum romantizm örnekleri giderek azalıyor, maço-kaba erkekler, asi kızlar, mafya özentisi gençler ve giderek manken gibi vampirler, yakışıklı kurt adamlar. Şiddetin her türlü.

Kitapların içeriğine göz attığınızda ağızınızı açık bırakacak şeyler okumanız da mümkün.

Nedir bu ağız açık bırakacak kadar şaşırtan şeyler?

Henüz ortaokul çağında olan çocukların kaleminden çıkan ama yetişkin bir yazarın bile kitabında kullanmaktan rahatsızlık duyacağı ifadeler, sınırları zorlayan konular var.

Kavga ve küfür meşrulaştırılıyor. Bunları okuyan ve henüz dünyayı yeni tanımaya başlamış bir çocuk gerçek ilişkinin bu olduğunu, aşkı bir kadının sürekli erkeğin boyunduruğu altında olması sanıyor. Bu kitaplarda lise ortamı kaotik bir ortamı çağrıştırıyor, derslere ayda bir çalışılıyor, üniversite sınavı bu kadarcık çabayla kazanılıyor. Tabii ki bu bir kitap, bir kurgu ve hayatın her anı yazılacak diye bir şey yok. Kötü olan, tonlarca kitabın konusunun birbirinin aynısı olması.

Dileyen yazsın, dileyen okusun, herkesin hayatı ve zamanı kendine.

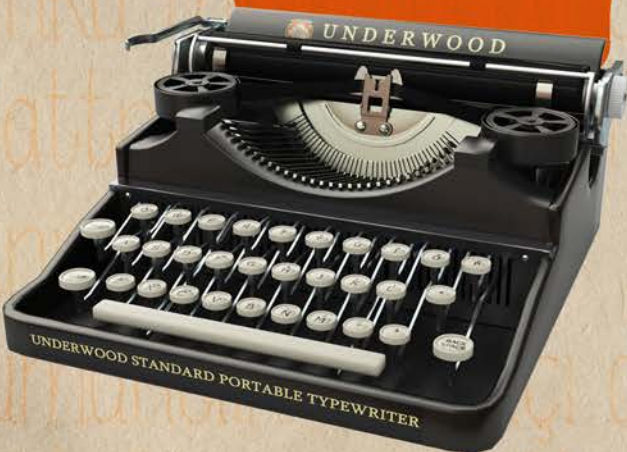
Benim tavsiyem, ilk gençlik yıllarını ve hayatı bu tür kitaplardan tanımak yerine İpek ONGUN'un gençler için yazdığı kitapları okumak sanki daha yararlı, daha sağlıklı. Elbette ki Çalıkuşu'ndan Tutunamayanlar'a edebiyatımızın başyapıtlarını ve 1984'ten Sineklerin Tanrısı'na dünya klasiklerini ihmal etmeden.

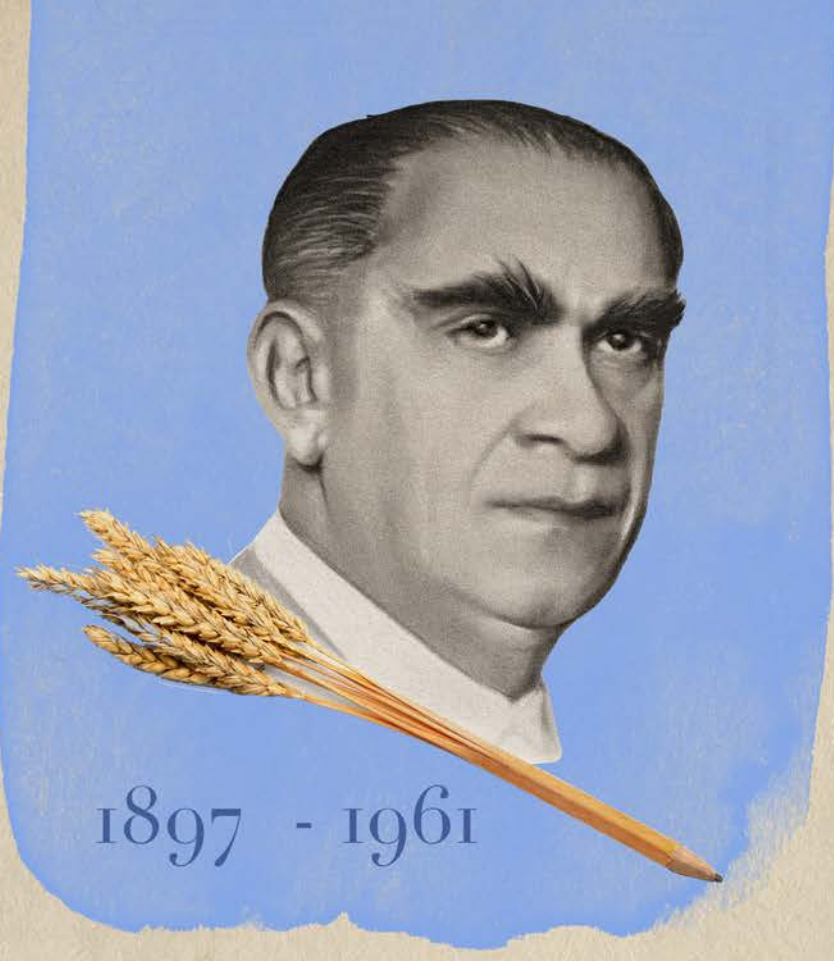
Ve en önemlisi yaşımıza uygun kitaplar var.

Edebiyatı ve hayatı tanımak için en doğrusu bu sanıyorum.

Nilüfer BAYRAKTUTAN

Nedir Bu? Wattpad?

1897 - 1961

Hasan Ali YÜCEL

“Bir neslin Mimarı”

Nasıl başlasam bilemiyorum.Bu büyük adamı bu küçük alana sığdırmak zor olacak.Hasan Âli yücel nam-ı değer eski milli eğitim Bakanı.Estitülerin deyimi ile Yücel baba...politika yapmak istemem ama Türkiye böyle bir milli eğitim Bakanı daha göremez arkadaş. 1937 yılında 40 köylü çocuk ile çıktı yola.”Çiftelen’e

öğretmen okulu açacağım”dedi.Zar zor 30 TL’yi denkleştirenn kız çocuk olur mu canım?demeyin.Bu çocuklar ve öğretmenleri beraberce elele yaptılar okullarını.Adana’da Çifteler köy enstitüsü dediler.Her bir harcında kendi terleri,kendi kanları bulunan okuldan içeri adımlarını attılar.Çok geçmeden Türkiye,Atatürk’ü kaybetti.Yücel Baba’ya düştü bunu Enstitülere bildirmek.”Atatürk’ü kaybettik.”dedi boğazı düğümlendi,indi konuşmacı kürsüsünden.Herkes ağlamaya başladı.Her cumartesi toplantı olurdu bu cumartesi yücel baba çıktı kürsüye ve sadece “Atatürk’e layık olacağız evlatlarım!”dedi

Her köyde bir imam vardı bu imam ahalinin en bilgi insanıydı herkes itimat ederdi.Şimdi aynısı Çifteler’de öğretmen yetiştirerek yapılıyordu.Her köye bir öğretmen vermekle kalmayıp onları aynı zamanda saygın bir birey de veriyorlardı.Köylüyü uyandıracak Atatürk devrimlerini köye ulaştıracak nesiller yetiştiriliyordu. Enstitüler yaşayarak öğreniyordu Pisagoru bina yaparken, Mendel’i bezelye yetiştirirken öğreniyorlardı. Piyano saz keman,akerdeon eğitimi alıyor,Klasik batı müziği ile Türk müziğini birleştiriyordu.Heykel resim ,dans ,onların en iyi yaptığı şeylerdi.Her Enstütü yılda 25 kitap bitirmeliydi.Yücel babaları onlar için 500 kitabı çevirtmişti. sonra ne mi oldu ?köylünün uyanacağını fark eden toprak Ağları dedikodu yaydı aileler göndermeye çekindi enstitülere siyaset sağ sol kavgası girdi nitekim 1947 yılında Estitülerin Kepenekleri bir daha açılmamak üzere kapandı.Yakın zamanda köy enstitülerinin 60. yıldönümünde toplandılar ve hep beraber söylediler yine Ziraat Marşını...

Sürer, eker, biçeriz, güvenip ötesine
Milletin her kazancı, milletin kesesine,
Toplandık baş çiftçinin Atatürk’ün sesine,
Toprakla savaş için ziraat cephesine.
Biz ulusal varlığın temeliyiz, köküyüz,
Biz yurdun öz sahibi, efendisi köylüyüz.

Hasan Aykut ÖZTÜRK

Felsefe
özgürlüğe
Silahım inanmaktır,

**gül-
mek-
tir,**

**Lisanım
ise
kalbimin
sesidir.**

CHARLIE CHAPLIN

Gerçek aşık,
sadece başınıza dokunarak
gözlerinizin içine bakıp ya da

gülüm-
seyerek
sizi

heyecanlan-
dırabilen
adamdır.

MARILYN MONROE

KIZILDERİLİLER TÜRK MÜ ?

ŞU ÇAY
BİTSİN DE
BOĞAZI
GEÇERİZ.

Kızılderililerin Türk olup olmadığı uzun yıllardır tartışılan bir konudur. Kızılderililerle ilgili en güçlü teori ise "Bering Boğazı" teorisidir. Kızılderililer Orta Asya'nın elverişsiz yaşam koşullarından kurtulmak için Orta Asya'dan kuzeye doğru göç ederek donan Bering Boğazı üzerinden yürüyerek Amerika kıtasına yerleşmişlerdir. Aslında kızılderililerin derisi kızıl değildir derileri açıkkahverengi tonlarındadır ve bu deri rengi Asyalılar ile benzerlik gösterir, bu da Bering boğazı teorisini desteklemektedir.

Kızılderili denmesinin sebebi aslında kahverengi olan derilerine barış anlaşmaları sırasında kızıla boyamalarından dolayıdır.

Kızılderililerde de eski Türk toplumlarında olduğu gibi kadının saygınlığı vardı, kadın toplumun her alanında mesleki ve sosyal anlamda belirli bir statüye sahipti.

Kızılderililer eski Türklerdeki gibi doğaya saygı duyardı, suyun hayat verici gücü ve arındırıcılığına dair inanç Türk ve Kızılderili mitolojilerinde yer almaktadır.

Türklerin eski dini olan şamanizm ile Kızılderililerin tek tanrı inancı ve doğa ruhları inancı benzerlik gösterir. Eski Türk toplumlarındaki yuğ [yas] törenindeki yasçılar gibi Kızılderililerde de ölen kişinin ardından ağıt yakan kişiler bulunmaktadır ve Türklerin ata çalgısı olan kopuza benzer telli bir çalgıya sahiptirler. Orta Asya oyunu olan parmakların arasına kalın ip geçirilerek oynanan sicim oyunu Kızılderililerdeki Atabaşkan ve Keçuva kabilelerinde de oynanmaktadır.

Kızılderililer ile Türk dili arasındaki benzerlikleri incelersek bazı kelimelerin birbirine yakın olduğunu görmekteyiz.

Kızılderililerde

Tete

Türe

Aş-Köz

Yanunda

Missigi

Kuşa

Türklerde

Dede

Töre

Yemek

Yanında

Mısır

Kuş

Konuyu bir de antropolojik açıdan incelediğimizde göz ve çene yapısı olarak Kızılderililer Türklere bir hayli benzeseler de antropoloji uzmanları kafatası, kan, kemik ölçümleri yaparak Kızılderililerin Asya kökenliliğinin olduğunu ancak baskın olarak Avrupa gen taşıdıklarını belirlemişlerdir; sonuç olarak Kızılderililer ile Türkler arasına inanç, kültürel değerler, toplumsal yaşam, dil alanında pek çok benzerlik bulunmakla birlikte Kızılderililerin sadece Orta Asya kökenli oldukları; fakat ırksal özelliklere bakıldığında ise Türk olmadıkları tespit edilmiştir. Yazımı bir Kızılderili atasözü ile bitirmek istiyorum.

"Her şey halkadır, her birimiz kendi hareketlerimizden sorumluyuz, hepsi döner dolaşır, bize geri gelir."

İnsanları boyarım ben yeşil sakın, kırmızı agresif, mavi metanetli, siyah cesur, beyaz özgür...

Fakat her boyadığım renk kendi benliği içerisinde yoğurulduğunda kendini bulabilir. Peki bir insan turkuaz olabilir mi ? Hem iyi hem kötü olmak mümkün müdür ?

Hayat,insanları oradan oraya sürükler,bazılarımız şanslı,bazılarımız ise koşullara karşı direnemeyecek kadar güçsüz,şanssızdır.Peki insana suçu işleten hayatta yaşadıkları mıdır?Ya da sadece kötüler mi suç işler ?

Mesela Raskolnikov'un hayatı bolluk,huzur içinde olsaydı,yine de katil olur muydu?

Raskolnikov saygılı,vicdan sahibi,yardımsever duygusal ve parlak bir üniversiteliydi. Kısaca,o dönemde St.Petersburg'da suç işleyebilecek son kişiydi belki de. Ailesi zengin ve hatırı sayılır olsaydı eğer, katil olmazdı. Belki bir gün başka bir suç işlerdi ama,bu asla cinayet olmazdı. Tanrı dışında kimsenin dokunamayacağı şeyi, bir varlığın canını, elinden alan bir katil olmazdı. Hayattan alması gereken ödül bu muydu ? Yıllarca yaşam mücadelesi verip, sadece bir "katil"olarak hayata veda etmeyi hak etmiyordu.Katil kimliğinden sıyrılıp,üniversitesini bitirmeli ve hayata baş kaldırmalıydı. "Suç ve Ceza"nın devamında Sibirya'ya sürüldü.Cezası bittikten sonra noluyor bilinmez ama,umuyoruz ki hayatında yepyeni bir sayfa açmıştır Raskolnikov.

"Gerçekten büyük insanlar,dünyada büyük acılar çekmek zorundadır."

Suç ve Ceza

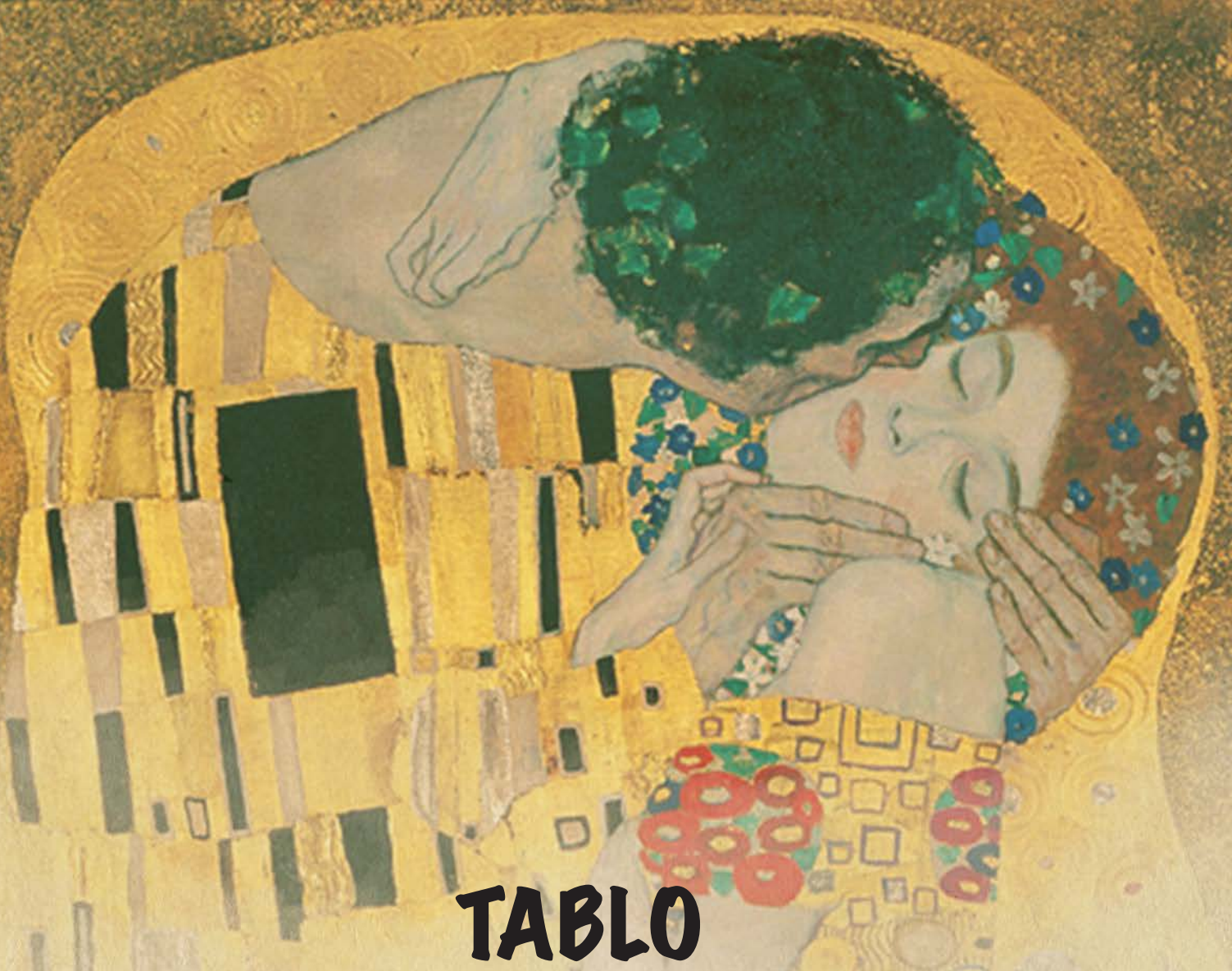
Nilüfer BAYRAKTUTAN

Bu maskenin altında etten daha fazlası var.

Bu maskenin altından bir fikir var.

Ve fikirler kurşun geçirmez.

TABLO

Gün doğdu doğacaktı. Ressam ne genç ne de yaşlı bir adamdı. Kısaca boyu, çelimsiz vücudu, başını hep yere doğru eğilişiyle hiç dikkat çekmezdi. Buna rağmen yüzü bir meleğinki gibi nurdan şekillenmişti. Ancak gözleri hep buğulu bakardı, sanki ruhu başka dünyada yaşıyordu. Bedensel varlığı bir kabuktan ibaretti. Bu yüzdendi belki, yıllarca nemden ve tozdan yıllanmış eski kitapların ihtişamını taşıyordu üzerinde.

Her gün ilham almak, gün doğumunu resmetmek için şu anda da çıkmakta olduğu tepeye çıkardı. Elinde paleti, sırtında şövalesi, hep peşinde olduğu başyapıtı bugün yapacağına dair sönük bir umut taşırdı.

Kırmızı ve portakal rengi, ölçülü bir şekilde dağılmıştı tepeye ulaştığında. Tam da düşündüğü gibi, kimsenin paleti Tanrınıninki ile yarışamazdı.

Güneş tepeden vurmaya başlayana kadar tuvaline bir anlam tutturamayan boya kümeleri eklemeye devam etti. Sonuç yine aynıydı. Tuvali memnuniyetsizce az ötedeki ağacın altına bıraktı.

Her gün bıraktığı tuvaler şimdiden küçük bir tepecik oluşturmuştu.

Omuzları düşük, şehre indi ressam.

Gerçeği söylemek gerekirse, ressamın sanatını en iyi tanımlayacak kelime "bayağı" olurdu.

Aslında bakacak olursak ressam, estetik anlayıştan yoksun değildi. Azimliydi de, her gün usanmadan, sıkılmadan çizdi. Teknik desen, düzeltilemeyecek bir şey değildi. Kısacası resmin sorununun ne olduğunu ne kendisi ne de başkaları biliyordu. Bu yüzden Onu "yeteneksiz" olarak nitelendirdiler.

Ressam o gün normalden daha keyifsizdi. canı ne dolaşmak istedi ne de bir arkadaşını görmek. Sonuç olarak kendisini çatı katındaki dairesinde buldu. Eski püskü yayları gıcırdayan yatağının üstüne

bıraktı kendisini. Ben hayatının dönüm noktası olacak o rüyayı gördü. Rüyasında ne gördüğünü kendisi de bilmiyordu. İmgeler birbirine geçmiş tanımlamaz bir hale gelmişti. Sadece bir kavramı diğerlerinden ayırabiliyordu. Işık! Gördüğünü şey o kadar aydınlıktı ki, Aslında kapalı olan gözleri kamaşıyordu. Ve bu ışığın temas ettiği her şey ayrı bir Parça olmaktan çıkıp birleşiyor, nefes kesici bir tablo oluşturuyordu.

Ressam nefes nefese uyandı. Az önce gördüğünüz şeyin bir rüya olduğunu biliyor ancak uyku halinde olduğu gerçeği inandırıcı gelmiyordu.

Toyluk zamanlarından beri hissetmediği bir coşku kavradı bedenini.

Kalktım hemen sanat Malzemelerini aldığı dükkana koştu. Bütün parasını harcadı. O kadar çok malzeme almıştı ki Çırağın yardımını olmasa onları eve hayatta taşıyamazdı.

Hemen resmine başladı. Sanki hala var ya onun içindeydi. Zaman kavramını yitirdi. Vücudu, nereden geldiği belirsiz Bir enerjiyle hareket ediyordu. Tüm beşeri İhtiyaçlardan sıyrılmıştı. Yemiyor içmiyor, uyumuyor hatta tuvalete bile gitmiyordu. Sadece resmini çiziyordu. Ancak bu ilham anında bile yeteneksizliği peşini bırakmıyordu. Tablolardan hiçbirini beğenmiyor, en küçük bir hatada yeni bir tuvale geçiyor, ne olduğunu bilmediği bir şeyi arıyordu.

Adeta ruhu o uzak dünyadan çıkıp gelmiş ilk defa geçerek yerini, yeni ressamın bedenindeki yerini bulmuştu. Kimse onun bu halini yadırgamadı. Aslında bu inziva ilk değildi. Ressam sayısız kez ilham bulduğuna inanıp günlerce evinden çıkmamış, sonuçta eli boş olarak geri dönmüştü.

Ancak bu kez farklıydı. Ressam bunu iliklerine kadar hissediyordu. Ne var ki, ressam büyük bir acı duyarak bütün parasını yatırdığı boyaları ve tuvalerin tükenmek üzere olduğunu fark etti.

Sadece bi kaç tüpü ve bir tuvali kalmıştı. Bir an için duraksadı. Bi bahisti bu onun için, bir kumar. Ortaya koyduğu şey ise ruhuydu.

Sınırlı renk paletine baktı uzun uzun. Bir zamanlar kendine örnek aldığı ressamın sözleri çınladı kulaklarında. "Resim gözlerle, hatta fırçayla kalemle bile yapılmaz. Renkler içindedir."

Ressam sabahlığının kuşağını çözdü ve gri kumaşı gözlerine bağladı. Ressam daha önce bunun gibi inzivalara çekilmişti ama hiç biri bu kadar uzun sürmemişti. Onu seven herkes kapısına dayandı.

Kapıyı tıklattılar, seslendiler hatta bazıları kapıyı tekmeledi. İçeridense tık yoktu. Sonunda dairesine zorla girmeye kadar verdiler.

İçeri girdiklerinde odanın tam bir kaos içinde olduğunu gördüler. Her yer yarım bırakılmış tuvaler, tükenmiş boya tüpleri kaynıyordu. Duvarlar bile boya lekeleriyle doluydu. Ancak bu çöplüğün içinde, odanın tam ortasındaki şövalede duran resim... Bu hayatlarında gördükleri en güzel resimdi. Kimse ressamın neyi resmettiğini anlayamamıştı. Ancak bu kesinlikle "eşsiz" bir parçaydı. Güneşin kendisi gibi ışık saçıyordu.

Öyle ki, uzun bir süre şövalenin hemen altında boylu boyunca uzanmış ressamı fark edemediler. Hiç şüphesiz ressamın tebessümü şu ama kadar görülmuş en huzurlu tebessümdü.

Herkes ressamın ruhunun çoktan bedenini terk ettiğini anlamıştı. Anlayamadıkları şeyse o ruhun şimdi tabloda olduğuydu.

ELVEDA

Zamanı değişti fakat o değişmedi. Değişen tek şey defteri ve kalemiydi. Askılıkta asılı olan deri ceket bile aynıydı. Saatin öğleden önce üç olduğunu yerde yığın gibi gözüken kutuların içindeki eski saatinden gördü. O saatin varlığını bile unutmuştu. Yuvarlak gözlüklerini taktı ve pencereyi açtı. Her yazacağı zaman bunları yapardı. Masanın üstündeki metal sigaralığın içinden bir sigara çıkarttı ve yaktı. Sanki sigara yandığı anda içindeki kıvılcımlar sigarayla yangına dönüşüyordu. Bu alevlenmeyle de kağıtla konuşuyordu. Bir kez başladı mı belki haftalar belki de aylarca yazıyordu. Güzel yazma hırısı vardı. Yıllar önce, zaman değişmemişken de hırısı vardı. Hırısı vardı çünkü: mükemmel değilse okunmaya değmez, güzel yazamayacaksan deneme bile!.. Bu sözler daha on iki yaşındayken babası tarafından kulaklarını deliyordu. Baba kavramı onun için kimsenin anlayamayacağı bir değer taşıymaktaydı. Yazsam da anlayamazsınız yani. Türkiyeye gelirken yanında getirdiği Glenrotheslardan birini aldı... Uzun süredir yalnızdı. Yalnızlık onu içmeye iten en büyük sebepti çünkü yalnız kalmaya katlanamıyordu. Hiç katlanamamıştı. Kendiyle ne zaman yalnız kalsa sesler belirmişti kafasında. Belki kendi sesiydi, belki de... Masanın üstündeki notlara, defterlere ve eski resimlere eşlik eden viskisinden bir yudum aldı. Yazarken üşümeyi severdi. Gerçekleri yazmayı ve hayallere dalmayı seven bir yazar olarak hayatın gerçekleriyle yüzleşmeyi hep sevmişti. Karnı acıkmıştı. Kilerdeki pizzalardan birini mikrodalgada ısıttı. Pizza yemeyi kendini bildi bileli severdi. İtalyadaki günlerinden kalma bir alışkanlıktı bu kilerde pizza olayı. Zaman değişse bile alışkanlıklar değişmiyordu. Günler geçti saat yedi olmuştu, on dört gün sonra. Gözlerinin altında halkalar oluşmuştu çoktan. Deftere eliyle yazdığı için de elleri yorulmuştu. Öyle ufak da bir yorgunluk değildi iki haftalık yorgunluktan bu. Birazcık uyumanın iyi geleceğini düşünmüş olmalı ki uyandığında haftalar geçmiş saat on birdi. Defter dolmuş, yerde duran kutuların içindeki her bir kişilik odanın değişik köşelerinde kendi yerlerini bulmuştu. Yerde on onbeş tane şişe vardı. Aynaya baktı sakalları uzamış ve kirliydi aynanın etrafını on üç yaşındayken annesiyle süslemişti. Kağıtların üstüne resimler çizip, falçatayla kesiyor kalıplar yapıyorlardı. Annesi de boyuyordu. Aynanın etrafı sevdiği şeylerin silüetleri veya şekilleriyle doluydu. Aynada on üç yaşındaki halini gördü annesi arkasından gülümsüyordu. Annesini özlemişti yavaşça çöktü kafasında çalan şarkıyla uyumlu bir şekilde de yattı ve tavanı seyretti. Kendinden geçti. Kendinden geçmiş olmalı çünkü karısını gördü. O güzel tenini örten sadece ipek bir gecelik vardı. Gülümsüyordu. Terler içinde uyandı. Terler içinde uyanmadığı zamanları çoktan unutmuştu. Zaman çok değişti. Yavaşça doğruldu, masaya gitti, ufak bir şeyler karaladı. Metal sigaralıktan bir sigara aldı yaktı pencereyi açtı. Ve içiyo olduğu son sigaranın tadıyla gülümsedi. Karısının yanına, annesinin, kardeşinin, babasının yanına gidiyordu. Saat on ikiydi ve zaman artık hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı.

Ölüm notu : bazen sonlar yeni başlangıçların doğmasına yol açar. Yaşamak için hiçbir neden görmüyorum artık. Bakalım oralarda bizi neler bekliyor...

Görkay ATMACA

Bir Garip Göç Meselesi

olmadığı gibi birer tüketici olarak para sirkülasyonunu sekteye uğrattıyor. Hepsinin yanında yurt dışından alınan ürünlere 3 milyon insana oranla da artınca ülkeye giren döviz ve dolaşan ekonomi düşerken ülkeden giden para sürekli artmaya devam ediyor.

Peki gelecekte bizi ne bekliyor? Anadolu coğrafyasının tarihine baktığımızda en son kitlesel göç hareketinin İspanyol Yahudileri tarafından alındığını görürüz. Aradan geçen 400 yılda ülke eski şaşasını kaybederken Dünya ekonomisi topraktan altına hızlı bir geçiş yaptı. Kısacası Anadolu bu tüm kitlesel göçlere pek de alışık sayılmaz. Geçen 6 yılda zaman zaman ayak sesleri duyulsa da toplum bütünüyle bir tepki koymuş sayılmaz. Fakat insanların sahip olduklarının 2'ye bölünmesi durumunda yaşanabilecek gerginlikler bugünlerde bize göz kırpmaya başladı. Halk "Müslüman kardeşlerimiz!"i hoş görmemeye başladığında ise ortalık karışacak. Ayrım yapılmaya, mimlenmeye, ayıplanmaya hatta bir çok muhalefet tarafından istenmemeye başlanacak. Seçilen propagandaları bazen üzerinde yürüyecek ve bu kez Hükümet tarafından küçümsenecek. Fakat bugün Trump seçimi yalnızca göçmen karşıtları sayesinde kazanmıştır. Bu tez küçümsenmeye açık değildir.

Türkiye asla milliyetçilikte aşırı ileri gitmiş bir toplum değil. Fakat toplumların geniş çaplı bozulmaları sonucu toplumlar siyaset yelpazesinin sağ ve sol uçlarına doğru yönelirler. Bu gibi bir ekonomik kriz ile toplumda bir anti-suriyeli bir görüş oluşturabilir.

İşte bu noktada sorulması gereken soru tehlikeli olan ötekileştirenler mi ötekileştirilenler mi ?

Açıkçası bir gün Türkiye'nin kitlesel bir göç sonucu büyük bir buhrana sürüklenebileceği aklımdan geçmedi. Bir çok göç hareketi az gelişmiş ülkeden çok gelişmiş ülkeye doğru olur. Burada asıl soru Ortadoğu coğrafyasında Türkiye gelişmiş bir ülke mi yoksa transit bir geçiş noktası mıdır? Görülen o ki bir çok göçmen Türkiye'yi Müslüman olması sebebiyle sahiplenmekte fakat Ortadoğu'nun tamamında görülen bireyin gelişmişlik düzeyi ve adetlerine bağlılık oranının tersliği bu noktada Müslüman Türkiye'ye az gelişmiş insanları bırakırken Avrupa'ya çok gelişmiş insanları reva görmüştür.

İşte bu durum Türkiye'de işsizlik sorununa yol açmıştır. Çünkü Türkiye hem yabancı hem yerlisiyle rahat iş kurabilen ve dolayısıyla işçiye daha fazla ihtiyacı olan bir ülke. Göçmenlerse az maaş almaları, sosyal güvence istememeleri sebebiyle işveren tarafından oldukça rağbet görüyor. Bu durum işsizliğin kontrol edilemez derecede yükselmesine, üretilen malların maliyetinin düşmesine sebep oluyor. Bununla beraber pozitif 3 milyon insanın ihtiyaçlarını da eklersek gelir gider tablosu içimizi karartabiliyor.

Bu sosyo ekonomik tabloyu incelersek ürettiklerimiz yurt dışında daha az meblağa satılmaya başlıyor ve bu ülkeye giren döviz miktarını da azaltıyor. Bununla beraber maaş alamayan işsizler ekonomiye katkıları

Beyza Nur ARTMUTLU - Hasan Aykut ÖZTÜRK

OYSA HENÜZ ON YEDİYİM

İçindeyim bir uyumlu dansın
Eğlenceli, zor hareketler
Yavaş yavaş alışıyorum

Köklerimi hissediyorum
Ruhumun nefes alış verişini
Gözlerimin içi pasparlak
Dans etmeyi seviyorum

Zamanın içindeyim
Oturmuş, biri gelsin diye bekliyorum
Yorucu, sıkıcı bekleyişler

Bir yudum su arıyor gözlerim
Kamburlaşmış bedenim
Oysa henüz on yediyim
Zamanımı sevmiyorum

Yazı yazıyor şair
çiziyor ressam
bağırıyor ozan
Yalanlar söylüyor
Gözlerini kapatıyor, insanlar
Bense henüz on yediyim
İçindeyim bir balonun
Bekliyorum dansın içinde
Zamanın biri beni görsün diye
yazsın diye
söylemesin
çizsin
bağırsın diye...

the Pianist

*İNSANLARIN ÖLDÜĞÜ
HİÇBİR DAVA
HAKLI DEĞİLDİR.*

